

тамъ пѣкъ, гдето брѣгътъ е стрѣменъ, тѣ отсѣтствувать съвършено.

Въ ония мѣста, гдѣто крайбрѣжнитѣ пѣсъци сж слабо подвижни, тѣ нито издалечъ иматъ типа на истинскитѣ дюни и за това представляватъ само едни пѣсъчни кордони между морето и сушата. Въ такава форма се явяватъ пѣсъцитѣ около Анхиалското и Ваякъойското езеро, а така сжщо и пѣсъчната ивица на северъ отъ Камчията, която раздѣля морето отъ Девненското езеро при Варна.

Истински, обаче, дюни се намиратъ по брѣга на Черно море, на югъ отъ Камчията къмъ с. Фандаклии, гдѣто тѣ съставляватъ два, почти успородни реда, отъ които вжтрешниятъ достига 10—12 м. височина. Къмъ северъ тия дюни ставатъ по-низки и запазватъ типичния си характеръ, а къмъ Камчията тѣ сж зарастнали и съ дървета, които сж запрѣчили разпространението на пѣсъцитѣ къмъ вжтрешността на сушата.

Много по-типични и характерни се показватъ месемврийскитѣ дюни, които се отличаватъ не само по височината си, но така сжщо и по постоянно движущия се пѣсъкъ. Дюнитѣ при Месемврия се простиратъ главно отъ северъ къмъ югъ, върху една дължина около 7 килом. и най-голѣма широчина отъ 1 к. 200 м.; тѣ начеватъ близо скелета Юртъ—я и се заврѣшватъ въ околноститѣ на носъ Корутирия. При зачалото си тѣ сж низки и незначителни, а се повишаватъ постепенно къмъ югъ и особено задъ месемврийскитѣ лозя, гдето тѣ достигатъ и най-голѣма височина 18 до 20 метра. Главниятъ имъ кордонъ около лозята е стрѣменъ къмъ изтокъ и полегато пада къмъ западъ. Тѣзи дюни напредватъ освенъ къмъ изтокъ, още и къмъ западъ, като засипватъ постоянно съ пѣсъцитѣ си околнитѣ предѣли. На този начинъ тѣ сж образували около Месемврия цѣло пѣсъчно поле, което въ малкъ размѣръ може да се нарече пѣсъчна пустиня; отъ него се издигатъ малки и голѣми пѣсъчни купчинки безъ редъ и правило, па и зарастнали съ дюнски растения. Повърхността на тия малки и голѣми пѣсъчни възвишености, а особено тѣхнитѣ най-високи части, постоянно се мѣняватъ. На 31 юний 1899 год. ето въ какво състояние се намираха тия дюни.